

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania J. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Ł.
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 maja 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 marca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 8 marca 2016 r. po rozpoznaniu apelacji organu rentowego zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Ł. VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 grudnia 2014 r. i oddalił odwołanie wnioskodawczynie J. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Ł. z dnia 23 czerwca 2014 r. odmawiającej ponownego przeliczenia jej wysokości emerytury.

W sprawie tej ustalono, że wnioskodawczynie (ur. 31 stycznia 1941 r.) złożyła w dniu 23 stycznia 2001 r. wniosek o emeryturę, którą przyznano jej decyzją z 13 lutego 2001 r. - od dnia 31 stycznia 2001 r., tj. od osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego. Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 33 lata i 7 miesięcy okresów składkowych oraz 9 miesięcy okresów nieskładkowych, a do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjął dochód, który stanowił podstawę

wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych. Wnioskodawczyni rozwiązała stosunek pracy z dniem 31 stycznia 2001 r. i od 1 lutego 2001 r. organ rentowy rozpoczął wypłatę świadczenia. Od 1 lutego 2001 r., wnioskodawczyni ponownie nawiązała stosunek pracy, który kontynuowała do 30 września 2010 r. Następnie jako osoba urodzona przed 1949 r. w dniu 12 czerwca 2014 r. złożyła wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm., dalej ustawa emerytalna), ale decyzją organ rentowy odmówił jej ponownego przeliczenia emerytury, wskazując, że pobiera emeryturę od 1 lutego 2001 r.

Sąd drugiej instancji uznał, że odwołanie wnioskodawczyni nie zasługiwało na uwzględnienie. Podkreślił, że wnioskodawczyni już 31 stycznia 2001 r. miała przyznane prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, dlatego nie mogła skutecznie złożyć wniosku o tożsame świadczenie po 31 grudnia 2008 r. Sporne przeliczenie nie przysługuje jej na podstawie art. 55 ustawy, ponieważ wniosek, o którym mowa w tym przepisie był już złożony 23 stycznia 2001 r., a nie „po dniu 31 grudnia 2008 r.”. W przepisie tym jest mowa o złożeniu wniosku o przyznanie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, a nie o emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym. Wnioskodawczyni nigdy nie otrzymała ani nie występowała o takie emerytury. W konkluzji Sąd drugiej instancji uznał, że na emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym można przejść tylko raz, a wnioskodawczyni uczyniła to 31 stycznia 2001 r.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie prawa materialnego: 1/ art. 32 ust. 1 oraz art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez naruszenie zasad równości uzyskania emerytury kapitałowej przez osoby przechodzące na emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym w porównaniu do osób przechodzących na emerytury wcześniejsze, 2/ art. 26 w związku z art. 55 ustawy emerytalnej przez przyjęcie, że ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę, nie ma po dniu 31 grudnia 2008 r. prawa do jej wyliczenia na podstawie tych przepisów nawet, gdy ponownie podjął zatrudnienie i kontynuował opłacanie składek na ubezpieczenie

społeczne.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na twierdzeniu o jej oczywistej zasadności, która wynikała z „niezwykle istotnego naruszenia powołanych przepisów prawa materialnego, powodujących niesprawiedliwość zapadłego wyroku i pokrzywdzenie skarżącej, z czego wynika konieczność wykładni przepisów prawa”. Skarżąca wniosła o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku przez przyznanie jej prawa do przeliczenia emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy emerytalnej oraz zasądzenie „od powoda na rzecz strony powodowej” kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w obu instancjach oraz kosztów postępowania związanych z rozpoznaniem skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania. Skarżąca jako uzasadnienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na jej oczywistą zasadność, tj. na przesłankę tzw. „przedsądu” wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W takim przypadku powinna w adekwatnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez potrzeby głębszej analizy zebranego materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, LEX nr 1101690 oraz powołane tam orzecznictwo). Tymczasem skarżąca nie wykazała, że Sąd drugiej instancji dopuścił się tak kwalifikowanego naruszenia prawa ani nie wykazała, jakoby zaskarżony wyrok był oczywiście wadliwy. Wyłącznie polemiczne twierdzenia i zarzuty skargi kasacyjnej nie zostały objęte adekwatnymi - innymi niż rzekomo oczywista zasadność wniesionej skargi - wnioskami o przyjęcie jej do merytorycznego rozpoznania, których Sąd Najwyższy nie może domyślać się ani zastępować strony skarżącej w sformułowaniu takich wniosków o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, które wymagałyby merytorycznej interwencji najwyższej instancji sądowej.

Z miarodajnych ustaleń wynika, że skarżąca od 2001 r. otrzymywała emeryturę przyznaną jej po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. W spornym zakresie utrzymało się najnowsze orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego jednoznacznie wynika, że osoba, która złożyła wniosek o przyznanie emerytury przed 2008 r. z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, otrzymała tę emeryturę i ją pobierała, nie może złożyć wniosku o ponowne przyznanie (przeliczenie) świadczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2015 r., II UK 217/14, LEX nr 1771526, oraz z dnia 31 stycznia 2017 r., II UK 652/15, LEX nr 2237413). W wyroku z dnia 8 lipca 2015 r. Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, że z możliwości obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej nie mogą korzystać ubezpieczeni urodzeni przed dniem 1 stycznia 1949 r., także kontynuujący ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w art. 27 tej ustawy wieku emerytalnego, którym przyznane zostały emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego (art. 27 powołanej ustawy) przed końcem 2008 r. w wysokościach obliczonych według zasad dotychczasowych.

W wyłącznie polemicznej skardze nie wykazano zatem rzekomo oczywistych kwalifikowanych wad ustaleń faktycznych ani ich ewidentnie prawidłowej oceny prawnej, które byłyby widoczne od razu bez wnikania w szczegóły sprawy oraz bez potencjalnej potrzeby uzupełnienia materiału dowodowego i jego ponownej oceny, co zresztą usuwa się spod rozeznania kasacyjnego w rozumieniu art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.